

# Oceán hrůzy/ Zrození temnoty

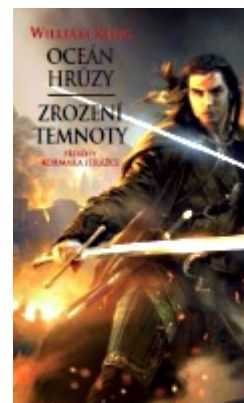
William King

Polaris 2016

Šestý a sedmý příběh ságy o Kormakovi. [anotace] Paluba trirémy duněla pod nohama posádky běžící na bojová stanoviště. Bubny vytloukaly rytmus pro veslaře, kteří zabírali ze všech sil. Námořníci si připevňovali štíty a připravovali si své krátké meče. Střelci natahovali samostříly a zakládali šipky do tětiv. Zpocená a funicí obsluha balisty v záďové nástavbě natáčela válečný stroj tak, aby pokrýval pobřeží.

Na přídi válečné lodi, nad vyčnívajícím zobanem beranidla, stál vysoký, prošedivělý muž a díval se, jak v dálce hoří vesnice. Zamračený výraz ještě dodával jeho zjizvenému obličejí na zlověstnosti. Rukou si stínil studené šedé oči proti odleskům slunce od hladiny moře a prohlížel si zničenou vesničku na okraji lesa.

Nad chatrčemi se zvedal kouř a podél dřevěné palisády šlehaly plameny. V písku na pláži ležela mrtvá těla, některá probodaná



šípy. Nikoho živého vidět nebylo.

Muž se vrátil na zád. Pověřiví námořníci se vyhýbali jeho pohledu a když si mysleli, že to nevidí, dělali znamení Slunce. Věděli, kteří muži nosí meč na zádech. Věděli, proč je na palubě, a vůbec se jim to nelíbilo. Co před třemi dny přistoupil v severním siderejském přístavu Grahal na loď je všechny jen znervózňoval.

Když muž došel k záďové nástavbě, kapitán přerušil hovor s kaplanem a kývl na něj, aby se k nim na velitelské palubě připojil. „Pojď prosím nahoru, sire Kormaku,“ řekl mu.

Kormak vyšel po schodech a prohlédl si kapitána. Elias Zamara, milostí krále císaře Siderei Aemona kapitán Čepele oceánu a admirál této malé protipirátské flotily, byl skoro stejně vysoký, jako Kormak, s vlasy barvy mědi a ostře řezanými rysy siderejských šlechticů. Na sobě měl skládané okruží a purpurový plášť královského dvoru. Na prsou mu jako odznak jeho úřadu viselo zlaté znamení Starších se třemi propletenými pěticípyými hvězdami. Choval se povýšeně a z toho, jak se na velitelské palubě cítil jako doma, bylo vidět, že není mužem, kterého je radno brát na lehkou váhu.

„Našli jsme, co jsme hledali?“ zeptal se Zamara. Jeho povýšený tón nemohl skrýt jeho nervozitu. Bez ohledu na to, kolik námořních bitev už vybojoval a že byl vzdálený králův bratranec, byl Elias Zamara ještě mladík bez valných zkušeností s čarodějnictvím.

„To se ještě nedá říct,“ odpověděl Kormak. „Všechno, co zatím vidíme, je vypálená vesnice. To mohl udělat kdokoliv od nájezdníků z Thurie až po elfy, kterým se nelíbí, že jejich země byly kolonizovány.“

„Stejně to většinou byli kacíři,“ řekl bratr Jonas. Kývl hlavou k vesnici, jako by tím gestem odsuzoval duši každého z jejich obyvatel k věčnému zatracení ve Stínu. Kaplan flotily byl drobný muž připomínající ptáka. Měl smolně černé vlasy, velice tmavé oči a pečlivě zastřižený vous. Jeho olivová pleť, tmavší, než kapitánova, jasně svědčila o tom, že nepochází ze sunlanderské aristokracie, ale narodil se jako vesničan.

Jonas měl na sobě žlutou kutnu řádu Věčného slunce,

organizace, o níž se povídalo, že má tak velkou moc, že se musí zodpovídat pouze králi císaři Siderei. Při řeči hladil emblém svého řádu se stejnou něhou, jakou člověk obvykle věnuje své milované kočce. „Uchýlili se sem se svými zvrhlými způsoby, aby unikli pohledu svatého Slunce.“

Mladý šlechtic na něj znechuceně pohlédl; nejspíš ne kvůli jeho názorům, ale kvůli vesnickému přízvuku v jeho řeči.

„Někdo rozhodně chtěl, aby byli mrtví,“ řekl Kormak. „Otázka je, proč.“

„Existuje jen jediný způsob, jak to zjistit,“ rozhodl kapitán. „Musíme tam poslat zvědy.“

„Dobře,“ přikývl Kormak. „Tak se na to tedy podíváme.“

Několik desítek ozbrojených válečníků z každé ze tří lodí flotily nasedlo do člunů. Někteří zamířili se svými veslicemi k pláži. Jiní zůstali na moři a kryli je namířenými samostříly.

Elias Zamara seděl s rukou na jílci meče. Bratr Jonas tiskl svoje znamení Starších, jako kdyby to také byla zbraň. Zjevně čekal, že na ně budou ve vesnici čekat poslové Stínu, aby zkoušeli jeho víru.

Námořníci nespouštěli oči z pobřeží. Vypadali jako typičtí siderejští profesionální vojáci – podsadití, tmavovlasí, středně vysocí a s olivovou pletí. Patřili ke stejnému houževnatému rodu jako ti, jenž osvobodili jejich zemi od Seleňanů a kteří teď šířili moc Siderei za Dračí moře a souostroví Světového oceánu. Říkalo se o nich, že to jsou nejlepší pěší vojáci na světě od časů legií Solari a Kormak neměl důvod o tom pochybovat.

Vítr k nim zanesl pach spáleného masa mísící se se slanou vůní moře. Vlny narážející na písčiny břeh se měnily v bílou pěnu a zase se vracely do moře.

Kormak byl první, kdo seskočil do příboje. Slaná voda jej promočila až po stehna a pod boty mu vrzal písek. Co nejrychleji se přebrodivil ke břehu; i po těch pár okamžicích jej znervózňovalo, jak voda zpomaluje jeho pohyby.

Vesnice byla pohroužena do ticha. Mrtvoly na pláži ozobávali

racci. Větší mrchožrouti odletěli, sotva si všimli vojáků. Kormak došel k nejbližšímu tělu. Mrtvá žena měla sukni vyhrnutou do pasu. Mezi jejíma nohama se vytvořila louže krve. Někdo ji znásilnil a pak ji bodl do srdce.

Muž vedle ní měl proříznuté hrdlo. Možná ho přinutili dívat se, jak žena umírá, než ho zabili také. Kormak se přiměl přestat si přimýšlet příběhy. Bylo až příliš snadné představit si, co se tady stalo. Už to viděl mnohokrát – poprvé, když mu bylo osm a ti umírající byli jeho příbuzní.

Nedaleko ležely dvě děti. Prázdnýma, nehybnýma očima hleděly k nebi. I ony měly prořezaná hrdla. Ve tvářích nesly rodinnou podobu toho muže a ženy.

„Prokázali jim milosrdenství,“ poznamenal jeden z vojáků. „Ta mrňata by bez rodičů zemřela hladu.“ Neznělo to, jako by tomu věřil. Spíš jako by se snažil najít si pro sebe nějakou útěchu.

Stav mrtvol i skutečnost, že požáry ještě nedohořely, svědčily o tom, že k útoku došlo nedávno, pravděpodobně tuto noc, možná dokonce těsně před úsvitem.

Kormak ucítil, jak se mu útroby svírají vztekem. Věděl, že když se mu poddá, brzy se promění ve slepou zuřivost. Stejně jako vždycky cítil, že za tohle by měl někoho přinutit zaplatit.

Povolil ruce, které se mu bezděčně sevřely v pěsti, zhluboka se nadechl a odsunul svůj vztek na místo, kam ho už před mnoha lety pohřbil. Muž v jeho pozici si nemohl dovolit poddávat se spravedlivému hněvu. Pomstít tyto lidi nebyla jeho věc. Jeho povinností bylo najít čaroděje, kterému říkali Kraken, a rázně ukončit jeho neblahou kariéru. Všechno ostatní ho jen odvádělo od tohoto úkolu.

„Tiše,“ řekl Zamara s mrazivou autoritou siderejského šlechtice. „Žádné žvanění. Nepřítel se možná někde ukrývá a špehuje nás.“ Bratr Jonas se sklonil nad dětmi, udělal znamení Slunce a pak jim nečekaně ohleduplně zatlačil oči. Všiml si, že ho Kormak pozoruje. „Copak?“ zeptal se.

Kormak odpověděl na strohost v jeho hlase. „Myslel jsem, že to byli jen kacíři.“

V knězově obličejí se svářela zbožnost a lidskost. Lidskost zvítězila a Kormakovy sympatie k tomu muži pro to trochu vzrostly. „Možná ano, ale byli to muži a ženy, a také děti...“

„Podívejte se na jejich obličejí,“ zvolal někdo navzdory Zamarově rozkazu. Kormak věděl, co tím myslí. Rysy mnoha mrtvých byly zkřivené strachem. Za daných okolností na tom nebylo nic překvapujícího, ale vojákům to připadalo jako záhada. Byli připraveni nechat se vyděsit sebemenší maličkostí. Byli si až příliš dobře vědomi, že stíhají mága.

Vrata vesnického opevnění byla vytržená z pantů. V blátě ulic se povalovaly další mrtvoly. Malé chatrče shořely, větší stavba uprostřed, patrně nějaký chrám, se změnila v kouřící trosky. Supi se zvedli od své příšerné hostiny a líně se vzdálili, příliš přesycení, než aby letěli rychleji.

„Útok přišel od pláže,“ prohlásil Zamara. „Nic nenasvědčuje tomu, že by vetřelci přišli z lesa. Myslím, že klidně můžeme prohlásit, že je to práce pirátů.“

„Ale byli to ti piráti, po kterých pátráme?“ otázal se Kormak.

„Rozdělte se! Prohledejte vesnici! Nevzdalujte se z doslechu,“ přikázal Zamara. „Třeba něco najdeme, i když pochybuji, že to bude něco užitečného. Tahle vesnice za moc nestála ani předtím a lupiči ji vybílili důkladně. Ale stejně ji prohledejte!“

„Potřebuji pár mužů, aby snesli mrtvoly na hromadu a připravili je ke spálení,“ řekl bratr Jonas. „Pohřební rituály odříkám sám.“

„Samozřejmě, bratře,“ odpověděl Zamara. tváří v tvář smrti, která je obklopovala, mu maska povýšenosti spadla z obličejí. Ukázal na půl tuctu mužů a řekl: „Posbírejte mrtvé.“

Pak vybral další půltucet mužů. „Nasbírejte dřevo a připravte hranici. Obětujeme trochu oleje z lodi, abychom tyto lidi odeslali do Světla.“

Kormak byl překvapen. Tohle nebyl ten druh marnotratného gesta, který by čekal od mladého a ambiciózního siderejského šlechtice.

„Pane,“ řekl jeden z vojáků, kteří mezitím prohledali vesnici, šedivější veterán jménem Terves. „Tohle byste měl raději vidět.“

Jeho slova byla adresována kapitánovi, ale oči při tom upíral na Kormaka.

„Veď nás, Tervesi,“ zavelel kapitán.

Voják je zavedl k jedné mrtvole. Ležela u zdi, ve stínu okraje lesa.

„Nic takového jsem jaktěživ neviděl,“ řekl a pak stiskl rty, jako by už litoval, že vůbec promluvil.

„Já ano,“ odpověděl Kormak. Mrtvola vypadala jako vysušená. Pokožku měla popelavě šedou. Oči měla jako scvrklé černé olivy. Maso se jí odlupovalo z kostí. Kormak se ve vzpomínkách vrátil k mrtvému dítěti v mrazivých severních pustinách Taurey. Další, ke komu dorazil příliš pozdě, než aby ho mohl zachránit. Znovu musel násilím zkrotit svůj hněv.

„Vypadá jako mumie,“ konstatoval Zamara. „Podobné věci jsem viděl v jižních částech Dračího moře, v umberejské nekropoli.“ Terves souhlasně přikývl. Kormak usoudil, že kapitán i starý voják tam svého času sloužili, když část siderejské armády v té vzdálené zemi bojovala proti Stínu.

„Není to mumie,“ odpověděl Kormak. „Je oblečený jako vesničan.“

„Jen se na něj podívej. Musí být mrtvý už celá staletí,“ namítl Zamara. Bylo zřejmé, že tomu chce uvěřit.

„Mrtvý je určitě,“ přisvědčil Kormak. „Ale spíš od minulé noci.“

„V tom případě jsme našli, po čem pátráme,“ řekl kapitán.

„Taky myslím, ano,“ přisvědčil Kormak. Sehnul se, aby mrtvolu prozkoumal.

„Kde jsi tohle viděl?“ Terves byl bledý strachem, ale zeptat se musel. Zamara chtěl patrně znát odpověď stejně jako on, a tak jej neokřikl.

„Před několika lety, na úpatí Mohylových kopců v Taurei. Mohylový duch tam unesl dítě...“

„Ty myslíš, že to byl duch?“ zeptal se Zamara svádějící boj mezi zvědavostí a strachem.

Kormak zavrtěl hlavou. „Mohylový duch se nevzdaluje od místa, kde jsou pohřbené jeho kosti, a neexistují žádné historické záznamy o tom, že by na Krvavém pobřeží někdy stály mohyly

temné říše Kharon.“

„Kdo ví, co žije v hloubí toho lesa?“ řekl voják. „Je to elfí les. Kdysi tady přebývali Pradávní. A někteří z nich tu pořád ještě jsou.“

„Mám za to, že to bylo něco, co se krmí stejným způsobem, jako mohyloví duchové,“ odpověděl Kormak. Vzhlédl. Zamara křečovitě svíral v prstech trojitě znamení Starších, které mu viselo na krku. Terves si udělal na srdci znamení Slunce.

„Krmí?“ Kapitánův hlas byl bezvýrazný. Držel svůj strach na uzdě.

„Požírají duše svých obětí, krmí se jejich životní silou. Něco tady dělalo totéž.“

„Slyšel jsem, že Kraken je čaroděj, ale tohle vypadá na něco, co bys čekal od horších přísluhovačů Stínu.“

„Možná to nebyl on,“ odpověděl Kormak. „Možná, že nějak přinutil požírače duší, aby mu sloužil. Někteří čarodějové to dělají.“

Terves přidušeně zasténa. Tvář měl jako z kamene. Kdyby Kormak nezaslechl ten zvuk, ani by ho nenapadlo, že má ten muž strach. „Ve jménu Světla, co za člověka to stíháme?“ zeptal se Zamara.

„Hodně špatného,“ odpověděl mu Kormak. „Takového, který si zaslouží zemřít.“

„Jestli je to vůbec člověk, sire,“ řekl Terves.

„Člověk nebo démon, tohle ho zabije,“ ujistil ho Kormak a dotkl se jílce meče vykovaného trpaslíky, který mu trčel nad levým ramenem.

Pak jejich pozornost upoutal hluk z opačné strany vesnice. Vzápětí k nim přiběhl bratr Jonas. „Zdá se, že to někdo přece jen přežil,“ oznámil.

„Tak se pojďme podívat, co nám o tom všem mohou říct,“ řekl kapitán Zamara.

Vydal: Polaris, prosinec 2016

Překlad: *Josef Hořejší*

Obálka: *Michael Komarck*

Vazba: brož

Počet stran: 336

Cena: 309 Kč